

[Pürschel.]

saa længe, vi har haft Institutionen, men i tiltagende Grad, synes jeg — har gjort alvorligt Skaar i det danske Folks Retsbevidsthed. Derfor mener jeg, det er vigtigt, at dette Argument, Henvisningen til den forældede Straffelov, tages bort. I øvrigt er det klart, at dette Argument aldeles ikke er tilstrækkeligt. Argumentet for, at man skal have en ny Straffelov, er jo, at den gamle er forældet, at det ganske bortset fra Nævningsinstitutionen, og hvem der anvender den, er nødvendigt for det danske Samfund nu at foretage Skridtet over til en ny og moderne Straffelov.

Da det af Justitsministeren i 1924 fremsatte Straffelovforslag var til Debat her i Rigsdagen, fandt der en meget udførlig Drøftelse Sted af alle Principperne og af en Række Enkeltheder, en Debat, som, selv om det Lovforslag, der nu foreligger, paa mange Punkter er afvigende derfra, i Virkeligheden omfattede dette som det andet Alternativ i Forhold til det ene, der var valgt. Jeg tror derfor ikke, det vil være til nogen større Nytte at tage denne Debat op igen, og jeg for mit Vedkommende agter i hvert Fald ikke, hverken at deltage i den indledede eller at indlede nogen ny Debat om dette Spørgsmaal. Dernæst har jeg et Motiv til til ikke at indlade mig paa nogen vidtløftig Debat, og det er Hensynet til den Resolution, som Dansk Kriminalistforening vedtog paa sit Aarsmøde, og som jeg har haft den Ære at indbringe her i Folketinget. Det forekommer mig, at denne Resolution fremtræder med en meget betydelig Vægt. Bag den staar i Virkeligheden en meget fyldig Repræsentation for Juraen i alle dens Afskygninger: Teori og Praksis, Politi, Anklagemyndighed, Forsvarere, gennem Sagførerne, Dommere af alle Domstole, Fængselsmyndighederne. Og Administrationen staar bag Lovforslaget, som det er fremsat. Dernæst staar Lægerne bag det, altsaa de særlig kriminalistisk interesserede Læger; og endelig ogsaa en Kreds af kriminalistisk interesserede Personer, som hverken er Læger eller Jurister. Denne Resolution faar efter min Mening en betydelig forøget Vægt gennem den Resignation, den er Udtryk for. Alle de Parter, som har kæmpet Aaringer igennem for at faa denne eller hin Formulering gennemført, er nu enedes om at sige til den danske Rigsdag: Vi resignerer alle overfor dette Lovforslag, og vi siger: Tag det, tag det i Hovedtrækkene, som det er. Dette er en meget betydelig Resignation. Jeg behøver blot at pege paa en Ting som den, at en fremragende Læge, Professor Wimmer,

stod op og sagde paa Mødet, at han naturligvis ikke var enig i den Affattelse, Tilregnelighedsparagraffen havde faaet, men desuagtet sluttede han sig til Opfordringen om at gennemføre dette Forslag. Dette er Udtryk for en Resignation af en meget betydelig Højde, hvad enhver, der kender de bitre Kampe, der har staaet mellem Jurister og Læger paa Tilregnelighedsspørgsmaalets Omraade, vil forstaa, og denne Resignation giver efter min Mening denne Opfordring forøget Vægt. Nu kan man naturligvis sige, at der mangler Repræsentation for to Kategorier, nemlig for dem, der skal dømmes, og for dem, der skal beskyttes gennem Straffeloven, og at Rigsdagen er naturligt kaldet til i hvert Fald at være Repræsentant for de sidste. Det skal jeg ikke benægte, men jeg mener dog ikke, at dette er noget afgørende Argument.

Naar jeg spørger mig selv, om vi har noget større Haab om at faa dette Straffelovforslag gennemført, maa jeg sige, at mit Haab er egentlig, efter at jeg har hørt de to Ordførertaler, ikke alt for stort, men Maalet maa vi dog sætte os og fastholde, og Maalet maa være, at vi i denne Samling bliver færdige med Forslaget her i Folketinget. Jeg tror ikke, man skal forsøge at sætte Maalet højere, men naar vi ikke dette, er det efter min Mening haabløst. Skulde vi her i Tinget i næste Samling begynde at behandle dette Forslag, vil det sige, at det ikke kommer til Landstinget før Jul, og det vil sige, at Landstinget kun vilde faa det til Behandling i den sidste Del af den sidste Samling i en Valgperiode, og jeg tror, alle vil være enige om, at den Periode ikke er gunstig for det saglige Arbejde her paa Rigsdagen. Derfor vil jeg meget indtrængende henstille, at man er enig om dette Maal, og at vi stræber at naa det. Bliver vi ikke færdige inden Foraaret 1930, vil det i hvert Fald sige, at vi faar et Valg og en Række nye Medlemmer, enten fordi Vælgerne kasserer nogle af os, eller fordi nogle af os maaske synes, at vi ikke har Lyst til at fortsætte, maaske en ny Regering og dermed et nyt Forslag; den tilvejebragte Borgfred indenfor Sagkundskaben vil være sprængt, og den gunstige Situation, vi har i Øjeblikket, at vi kan sige, at bag dette Forslag staar i Virkeligheden en enig Sagkundskab, vil efter min Mening meget let kunne gaa tabt. Man kan naturligvis sige, at Rigsdagen ikke kan fraskrive sig Retten til at øve en afgørende Indflydelse paa dette Forslag, og jeg erkender, at der kan anføres en hel Del derfor, men der er for mig ingen Tvivl om,